

12de JAARGANG, NR. 213
24 FEBRUARI 2014

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

4 BOEKEN

5 PLATEN

Matt Wilson, Toots Thielemans,
 New Rotterdam Jazz Orchestra,
 Rembrandt Frerichs, John Stein,
 Joachim Badenhorst e.a.

12 PODIA

Avishai Cohen, Jeroen Zijlstra,
 Rik van den Bergh e.a.

EN VERDER:

16 New York Calling (Roos Plaatsman)

17 Bestellers en tips Jazzcenter

JAZZFLITS 214

staat 10 MAART op

<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**OPERA IN DE MAAK
 OVER CHARLIE PARKER**

Charlie Parker. (Foto: William Gottlieb)

De Opera van Philadelphia heeft componist Daniel Schnyder opdracht gegeven om een kameropera over Charlie Parker te maken. Naar verwachting gaat 'Charlie Parker's Yardbird' in juni 2015 in première.

De Opera Philadelphia werkt voor deze productie samen met de Gotham Chamber Opera uit New York. Beide gezelschappen gaan de opera uitvoeren. Het libretto wordt geschreven door Bridgette A. Wimberley. Haar verhaal speelt zich af in de verbeelding van de stervende Parker, op 12 maart 1955. Lawrence Brownlee neemt de rol van Parker op zich. Angela Brown speelt zijn moeder en Will Liverman kruipt in de huid van Dizzy Gillespie. Ook barones Pannonica de Koenigswarter komt in de opera voor. Die rol is nog niet bezet.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

**AVISHAI COHEN MAAKT HOOGGESPANNEN
 VERWACHTINGEN IN TILBURG HELEMAAL WAAR**

Trompettist Avishai Cohen, geen familie van de gelijknamige bassist maar wel van saxofoniste Anat Cohen, speelde op 12 februari met het Triveni trio zijn Nederlandse debuut in de Tilburgse jazzclub Paradox. Cohen maakte de hooggespannen verwachtingen van de vooruitgesnelde roem helemaal waar. Niet alleen was hij technisch briljant, maar indrukwekkend was vooral zijn muziek die diep in de bebop is geworteld. Met als uitgangspunt bouwelementen van Kenny Dorham, Don Cherry en Ornette Coleman, aangevuld met tachtig jaar jazztraditie van alle andere jazzmusici, versmolt hij traditie en avant-garde met elkaar tot een uniek en eigentijds bouwwerk dat met geen enkele muziek van anderen te vergelijken is. Op de foto Cohen in Paradox. Hij trad ook op in het Bimhuis (Amsterdam) en Lantaren/Venster (Rotterdam). Een verslag van dat laatste concert staat op pagina 12 van deze Jazzflits.

Tekst en foto: Tom Beetz

Volg Jazzflits ook op Facebook

<https://www.facebook.com/Jazzflits>

NIEUWS

Bram Stadhouders in race voor Paul Acket Award?

Gitarist Bram Stadhouders meldt op 12 februari op zijn Facebook-pagina dat hij genomineerd is voor de Paul Acket Award. Hij vraagt zijn Facebookvrienden een stem op hem uit te brengen op de website van het North Sea Jazz Festival. Of Stadhouders de gevraagde stemmen ook daadwerkelijk krijgt, is de vraag. Op de site van North Sea Jazz staat geen stemformulier, maar een mededeling: "Omdat een van de geselecteerde juryleden heeft besloten het stemformulier openbaar te maken, hebben we deze offline gehaald." De Paul Acket Award is een jaarlijkse prijs voor aankomend talent. De Award wordt op het North Sea Jazz Festival uitgereikt.

Halve finalisten JazzContest Mechelen bekendgemaakt

Het Esther Van Hees Quartet, Steiger, Trykk, Krokoko, KHQ, Tosca, Hiddes Toko en Fjord staan op 23 februari in de halve finale van de JazzContest Mechelen. Ze werden gekozen uit twaalf inschrijvingen. Tijdens de wedstrijd juren onder anderen Frank Vaganée (artistiek directeur van het Brussels Jazz Orchestra), drummer Dré Pallemmaerts, pianist Chris Joris en zangeres Kristen Cornwell. Vier groepen gaan door naar de finale. Die wordt op 27 april 2014 op vier podia in Mechelen gehouden. (<http://www.jazzcontestmechelen.be>)

Uitreiking Boy Edgar Prijs 2014 pas na de zomer

De Boy Edgar Prijs wordt dit jaar na de zomer uitgereikt. De winnaar wordt in een 'iets eerder stadium' bekendgemaakt, zo is te lezen op de website van de Stichting VPRO/Boy Edgar Prijs. Eerder gebeurde die bekendmaking al in januari of februari. De stichting is vorig jaar opgericht om als opvolger van Muziekcentrum Nederland 'de toekenning van de meest gerenommeerde Nederlandse prijs voor jazz en geïmproviseerde muziek te waarborgen'. Het bestuur wordt gevormd door Marc Hoogma (voorzitter), Manon Koers, Sophie Blussé, Huub van Riel, Michelle Kuypers, Ditmer Weertman en Vera Vingerhoeds.

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

PODIA

JEF NEVE OP TOURNEE IN VLAANDEREN

In januari en februari toert pianist **Jef Neve** door Vlaanderen. Op 30 januari deed hij met zijn trio cc De Kimpel in Bilzen aan. Voor een volle zaal bracht hij muziek van zijn nieuwe cd 'Sons Of The New World'. (Foto: Jean Schoubs)

NIEUW ZOMERS JAZZFESTIVAL IN AMSTERDAM

In de Amsterdam ArenA vindt op 7 juni de eerste editie plaats van het nieuwe Amsterdam Jazz Festival. Onder anderen pianist Michel Legrand, saxofonist Phil Woods, Bruut! en zangeres Giovanna zullen optreden.

Het Amsterdam Jazz Festival telt vijf podia verdeeld over verschillende zalen en een podium op het veld. Het publiek kan op stoelen plaatsnemen op het veld, de Koninklijke loge, de hoofdtribune en een aantal plaatsen is beschikbaar in de dug-out. Het festival start om 14.00 uur en duurt tot 01.00 uur. Het Amsterdam Jazz Festival is voortgekomen uit het kleinere South East Jazzfestival, dat 3 augustus 2013 voor het eerst in de ArenA onderdak vond. Binnenkort wordt de rest van het programma bekendgemaakt.

DENISE JANNAH IN HUID VAN ELLA FITZGERALD

Zangeres Denise Jannah gaat de hoofdrol vertolken in een nieuwe theaterproductie over zangeres Ella Fitzgerald. In november 2013 draaide Ella! al twee keer proef in Amsterdam en Den Haag. De voorstelling gaat echt van start in het theaterseizoen 2014 – 2015.

De voorstelling 'Ella!' gaat over het leven van Ella Fitzgerald. Fitzgeralds moeder stierf toen Ella veertien jaar was. Daarna raakte haar leven in een vrije val. Haar stiefvader misbruikte haar, zij begon te spijbelen van school, werd uit huis geplaatst, werkte in een bordeel en trouwde met een drugsdealer. Haar leven veranderde dramatisch toen ze een 'amateur night' in het Apollo Theater in Harlem, New York, won. Vanaf dat moment was ze zangeres.

Denise Jannah vertolkt in de voorstelling de mooiste liedjes van Ella Fitzgerald. Ze wordt, afhankelijk van de voorstelling, begeleid door haar eigen trio of door alleen pianist Danny van Kessel. **Bekijk hier een videofragment:** <http://bit.ly/1js8f3n>

NIEUWS

Finalisten Erasmus Jazz Prijs bekend

Alessandro Fongaro, Willem Romer en Yoran Aarssen zijn op 13 februari uit zeven kandidaten gekozen als finalisten van de Erasmus Jazz Prijs 2014. Aan deze jaarlijkse wedstrijd nemen jazzstudenten van het Rotterdams Conservatorium Codarts deel. Oud-winnaars zijn onder anderen trompettist Jan van Duijken, saxofonist Bart Wirtz, trombonist en vorig jaar drummer Niek de Bruijn. Dit jaar wordt voor de negentiende keer om de prijs gestreden. De finale is op 23 maart in De Doelen (Rotterdam).

Tutu Puoane. (Foto: Jos L. Knaepen)

Brussels Jazz Orchestra brengt ode aan New York, 'City of Jazz'

Samen met zangeres Tutu Puoane, tekenaar Philip Paquet en componist Bert Joris, heeft het Brussels Jazz Orchestra een voorstelling gemaakt rond het New York van zo'n honderd jaar geleden. In 'New York, City of Jazz' wordt de sfeer van die tijd opgeroepen met een combinatie van beeld, zang en muziek. Het orkest speelt onder meer de 'soundtrack' bij 'The Portrait', een stripverhaal van tekenaar en jazzliefhebber Philip Paquet.

Tutu Puoane zingt liederen van Billie Holiday, gearrangeerd door Bert Joris. Ook worden films vertoond. 'A Bronx Morning', een film van Jay Leyda uit 1931, gaat over het dagelijks leven in de Bronx. BJO-leider Frank Vaganée schreef er muziek bij. De Laurel en Hardy-film 'Liberty' is van hedendaagse muziek voorzien door Bert Joris. De voorstelling is onder meer te zien in Brussel (25 april) en Turnhout (24 april).

The Houdini's bij JAM in Toomler. (Foto: Fred Dekker)

PROFESSIONALS EN LIEFHEBBERS TREFFEN ELKAAR TIJDENS JAZZ AMBASSADORS MEETINGS

Op 2 februari vond in Amsterdam het tweede concert plaats van de nieuwe vereniging JAM (Jazz Ambassadors Meetings). Voor een veertigtal leden en een tiental niet-leden traden in Toomler de Houdini's op. Aansluitend verzorgde de groep een workshop met als thema 'de kracht van het collectief'.

JAM is het initiatief van vijf naar eigen zeggen 'fervente (moderne) jazzfans en beoefenaren'. Initiatiefnemer Fred Dekker: "JAM wil een netwerk worden van niet-beroepsmuzikanten en liefhebbers en tevens professionals en niet-professionals bij elkaar brengen." Sinds eind september werft JAM leden. Dekker: "Op dit moment hebben we zo'n zestig leden die ieder 75 euro per jaar betalen. Daarvan organiseren wij vier à vijf evenementen per jaar." Vooralsnog zijn dat optredens van een 'topband' in Amsterdam of Abcoude, met aansluitend een workshop gegeven door diezelfde band. Zo'n workshop duurt ongeveer een uur en leden die hun instrument hebben meegenomen kunnen uitgenodigd worden actief deel te nemen. Het programma wordt besloten met een jamsessie voor JAM-leden.

Voor de komende maanden staan nog optredens op het programma van trompettist Gerard Kleijn met de Amerikaans/Finse pianist Frank Carlberg (maart), een 'ledenbands'-concert (april) en het Bart van Lier-Ilja Reijngoud Kwintet in juni.

(<http://www.jamnederland.com/>)

PRIJZEN

George Kaatee Band krijgt Sgt. Pepper's Jazz Club Award

De George Kaatee Band heeft 19 januari de Sgt. Pepper's Jazz Club Award 2013 gekregen. Deze Award wordt jaarlijks bij de Enkhuizense oudestijlclub uitgereikt aan de band die er het beste optreden van het afgelopen jaar verzorgde. De jury roemde de band onder andere om de improvisaties en techniek van de muzikanten, de uitgekiende arrangementen van de hand van George Kaatee, de variatie van de jazzstukken en de drijvende kracht van de ritmesectie.

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzfliits>.

JAZZ OP PAPIER

Jan J. Mulder

ONVERVALSTE JAZZ

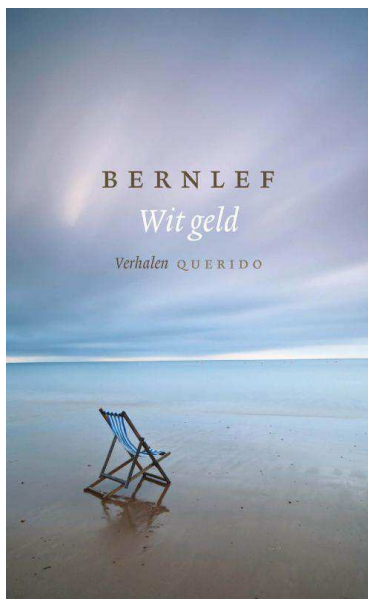
K. Schippers.

Voor jou : verhalen.

Amsterdam : Querido, 2013.

231 pag.

ISBN 978-90-214-4744-5 pbk

Bernlef.

Wit geld : verhalen.

Amsterdam : Querido, 2014.

251 pag.

ISBN 978-90-214-4722-3 pbk

In leeftijd scheelden ze twee maanden, ze woonden in dezelfde buurt en gingen naar dezelfde school. Eenmaal schrijver voorzag ze zich van een schuilnaam, voorafgegaan door een losse letter als initiaal. Hoorde bij Bernlef de J inderdaad bij Jan, zijn tweede voornaam – in de laatste fase van zijn carrière deed hij het er zonder – bij Schippers stond de K nergens voor. Schippers maakte het eerst nog bonter door zijn naam te laten volgen door een tussen haakjes geplaatst vraagteken.

Het speelse gedoe met pseudoniemen geeft al enigszins aan waar hun belangstelling lag: het signaleren van elementen uit de dagelijkse samenleving en deze daarvan te isoleren, bij Schippers misschien nog sterker dan bij Bernlef. In 1958 kregen hun ideeën vorm in het literaire blad 'Barbarber', mogelijk een verstrengeling van 'rabarber' en 'barbarij'. Alhoewel beiden in het schoolblad van de handelsschool al stukjes over jazz hadden gepubliceerd, beperkte het jazzaandeel in 'Barbarber' zich tot het aanstippen van een paar namen en een enkel gedicht.

Schippers belangstelling voor jazz, alsook die voor amusementsmuziek, film en beeldende kunst, raakt de buitenkant en is voornamelijk nostalgisch van aard. Exemplarisch is zijn voordracht, gehouden tijdens de dodenherdenking in 2010, en uitgegeven onder de titel 'De komst van de jazz'. Terug naar de gevoelens bij de bevrijding van 1945 noemt hij wat namen en titels van songs: "...boogie woogies, Tin Pan Alley, de stemmen van Dinah Shore en Frank Sinatra, 'oh would like / to swing on a star...' De hele Bezetting wordt aan flarden gespeeld. – De bioscopen gaan weer open."

Ook zijn nieuwste bundel, 'Voor jou', bevat dergelijke fragmenten. Uit het verhaal 'Langspeelplaten': "Beneden in de kelder vind ik een lp met de muziek uit Young Man with a Horn, het levensverhaal van de trompettist Bix Beiderbecke. Kirk Douglas speelt Bix, Hoagy Carmichael is z'n pianospelende maat. Doris Day zingt met die hese stem I May Be Wrong, With a Song in My Heart en Too Marvelous for Words".

Ook **Bernlef** blikt steeds vaker terug, maar hij graaft dieper. Voor hem was jazz niet alleen een aangename jeugdherinnering, hij schreef er ook essays over. In zijn postume bundel verhalen voert hij in 'Onvervalste jazz' een Duitse militair ten tonele, die uit een woning jazzgeluiden opvangt en zichzelf bij de hoofdpersoon Sietze uitnodigt. Bij een volgend bezoek brengt hij zijn eigen platenkoffertje mee. De ingewijde zal in de situatie en ook in de naam Dieter de historische vriendschap herkennen tussen officier Dietrich Schulz-Köhn en de gitarist Django Reinhardt tijdens de bezetting van Frankrijk.

Sietze blijft zich er maar ongemakkelijk bij voelen. Als jazzliefhebber zien ze elkaar als gelijken, maar Bernlef legt de Duitser uitspreken in de mond die weliswaar een pleidooi voor de jazz inhouden, maar tegelijk geënt zijn op die bijzondere jazzkenmerken die Will Gilbert destijds aanvoerde in zijn beruchte verbodsbepalingen en passen binnen de verderfelijke theorieën van het systeem. Dieter laat 'Rockin'Chair' horen van Hoagy Carmichael, waarin trompetsolo's voorkomen van Bubba Miley en Bix Beiderbecke. (De opname dateert van mei 1930 en niet van 1937; beiden stierven binnen twee jaar na de opname).

"Vergelijk de timing van het vocaal van Carmichael maar eens met die van die andere zanger, Carson Robinson [die evenwel hierop niet zingt, maar wel in Barnacle Bill, van dezelfde datum, j.j.m.], een neger. Je hoort hoe anders die is. Negritische spraak wijkt sterk af van de manier waarop blanken spreken. Het strottenhoofd van negers is anders gevormd dan het onze." Alsof de ambivalentie nog niet groot genoeg is, dikt Bernlef die nog eens aan, als hij in de laatste zin de herkomst verneemt van de plaat die hij mocht houden.

JAZZ OP DE PLAAT

MATT WILSON QUARTET + JOHN MEDESKI Gathering Call Palmetto

Bezetting:

Kirk Knuffke (cnt),
Jeff Lederer (ts, ss, kl),
John Medeski (p),
Chris Lightcap (b),
Matt Wilson (d).

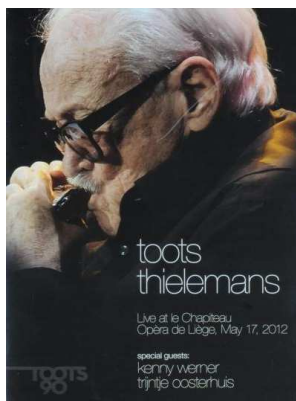
Het hoesje van de nieuwe cd van drummer Matt Wilson ziet eruit alsof het album in de jaren zestig bij Impulse is verschenen. En als je het titelnummer van 'Gathering Call' opzet, kun je nog steeds in deze richting blijven denken. Het blazersthema wordt doorspekt met vrije drumbreaks en onder het geheel loopt een Cecil Taylor-achtige pianopartij. Knappe jongen die daar bij een blinddoektest pianist John Medeski uit zou halen. Maar die is het dus wel, te gast bij het kwartet van de drummer die zijn naam bovenaan op de hoes heeft laten zetten.

Maar dit levendige stukje free-jazz is maar één van de dingen die dit veelzijdige gezelschap presenteert. Want in 'Get over, get off and get on' (van pianist Hugh Lawson) en 'Pumpkin's delight' (van Charlie Rouse) toont het kwintet zich bijvoorbeeld een meer dan bekwaam hardbopkwintet. Het funky spel van Medeski is hier wat we van hem kennen en precies goed. Zo speelt het vijftal een zeer gevarieerde cd vol met smeuge, elastisch swingende muziek, die reikt van Ellington ('Main stem' en 'You dirty dog') tot Beyoncé ('If I were a boy'). Het laatste stuk wordt flink schmierend neergezet, maar wel met respect voor het origineel. En dat het gezelschap ook nog eens heel subtiel uit de hoek kan komen, is te horen in het mooie liedje 'Barack Obama' (van bassist Butch Warren). De plaat eindigt met het slaapliedje 'Juanita', dat op het randje van de kitsch precies nog weet te ontroeren.

Herman te Loo

Luister hier naar het titelstuk: <http://bit.ly/MbGT3m>

TOOTS THIELEMANS Live At Le Chapiteau Challenge (Blu-Ray Disc)

Bezetting:

Toots Thielemans (harmonica),
Karel Boehlee (p),
Hein Van de Geyn (b),
Hans van Oosterhout (d),
Kenny Werner (p),
Trijntje Oosterhuis (voc).

Het is een goed idee van Challenge om het concert dat Toots Thielemans gaf in de opera van Luik naar aanleiding van zijn negentigste verjaardagstournee uit te brengen met beeld erbij. Zonder beeld zijn de stukken immers allemaal, in de meeste gevallen ook in 'levendiger' versies, al elders te beluisteren. Uiteraard neemt niemand het een negentigjarige kwalijk dat hij het 'wat rustiger aan' doet, maar de blik die Hein Van de Geyn bij het begin van 'Midnight cowboy' naar drummer Hans van Oosterhout werpt, spreekt boekdelen: die dag in Luik werd alles erg op het gemak gedaan (op YouTube vindt u clipjes terug van dezelfde en ook latere tournees met een vitalere Thielemans, gezeten op zijn gebruikelijke barkruk, niet in een rolstoel). Het feit dat alles wat trager gaat, betekent zeker niet dat Toots ongeïnspireerd of ongeconcentreerd is: de arrangementen worden vlekkeloos uitgevoerd – inclusief soms wat zouteloze muzikale grapjes ('The pink panther' ingebouwd in 'The dolphin?'); Toots geniet zichtbaar van de solo van pianist Kenny Werner op datzelfde stuk; de medley van 'I loves you, Porgy' en 'Summer-time' is helemaal 'to the point'. Puik werk overigens van het trio, dat baron Thielemans warm omkranst. Die warmte, die Thielemans zelf al zijn hele leven uitstraalt, spat van het scherm, en ook dát draagt bij aan de kracht van deze registratie. Onbegrijpelijk voor mij is het gastoptreden van Trijntje Oosterhuis, wier voeling met jazz mij nog nooit overtuigend aangetoond werd; wie (al dan niet bewust) 'Some (inademing) where over the rainbow' zingt, zit niet op het niveau van deze heren. Een schoonheidsfout van twee moeilijk verteerbare tracks op een hartverwarmende concertregistratie.

Arne Van Coillie

Bekijk hier een concertfragment: <http://bit.ly/1c5PKNx>

CALEFAX | ERIC VLOEIMANS
On The Spot
Buzz Records

Bezetting:

Oliver Boekhoorn (hobo, tenora, duduk),
 Ivar Berix (kl),
 Raaf Hekkema (ss, as),
 Jelte Althuis (bkl),
 Alban Wesley (fag),
 Eric Vloeimans (tp).

MARTIJN VAN ITERSON
Swarms
Eigen beheer

Bezetting:

Martijn van Itersen (g),
 Karel Boehlee (Fender Rhodes)
 Frans van Geest (b),
 Martijn Vink (d).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Eric Vloeimans heeft wat met schoenen. Hij dacht bij een schoenenmerk zelfs mee over het ontwerp van een 'eigen' schoen. Het Calefax rietkwintet deelt blijkbaar zijn liefde. Op de hoes van hun gezamenlijke cd zien we zes paar schoenen: hip, puntig, trendy, niet alledaags dus! De foto blijkt typerend voor de muziek. Het beste van twee werelden komt samen in elf stukken. 'On The Spot' is een prachtige samensmelting van klassieke klanken en stijlvolle improvisaties. Een duidelijk voorbeeld daarvan is Vloeimans' compositie 'Alladin', die wordt gekoppeld aan 'A.L.M.A.', een requiem van Raaf Hekkema. Daaruit ontstond: 'Almaladdin'. 'Mal de terre' van Albert Veenendaal is werkelijk prachtig. Bijzonder langzaam, met een klaaglijke duduk van Oliver Boekhoorn. Dit is ook de langste track.

Het Calefax kwintet maakte al zeventien cd's en ze danken hun naam aan een inmiddels niet meer bestaand Amsterdams constructiebedrijf. Het stapeltje cd's dat Vloeimans op zijn naam heeft staan, overtreft dat aantal. Hij bewees de afgelopen tijd goed tot zijn recht te komen in grote bezettingen, zoals het Metropole Orchestra, het Limburg Symphonie Orkest en Holland Baroque Society. En zoals hij naar eigen zeggen geen jazz speelt, zo speelt hij nu ook geen klassiek. In de symbiose ligt dan ook de kracht van deze cd.

Op 'On The Spot' staat ook zijn eigen werk: 'Summersult', 'Solo di tromba nr. 7' en 'Bradshaw'. In knappe en zorgvuldige arrangementen worden ze uitgevoerd. Steeds geldt: serieus waar het kan en speels waar het mag. Maar telkens is er sprake van een aangename balans.

Op de cd staat niet vermeld waar de opnamen zijn gemaakt. Navraag bij het label leerde dat dit is gebeurd in de Doopsgezinde Kerk in Haarlem. Daarbij is ruimschoots gebruikgemaakt van de lange nagalm van de zaal. En voor de liefhebbers: de cd is een audiofiele, multikanaals, hybride SACD.

Peter J. Korten

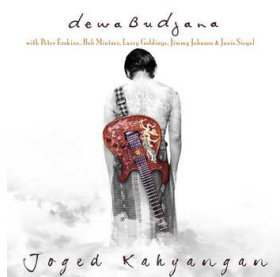
Bekijk de combinatie live: <http://bit.ly/1gUfbTz>

Lang hebben we moeten wachten op een nieuw album van gitarist Martijn van Itersen. Gelukkig wordt dit wachten beloond. De bezetting op 'Swarms' is gelijk aan die van zijn twee vorige (op Munich uitgegeven) cd's. Een 'working band' dus. Zij het dat de leden van deze band ook druk zijn met allerlei andere projecten en bands (toetsenist Karel Boehlee bij Toots Thielemans; drummer Martijn Vink bij Ploctones en het Metropole Orkest, en basist Frans van Geest bij het Jazz Orchestra of the Concertgebouw en een trio met pianist Rob van Bavel en gitarist Vincent Koning).

Vanaf noot een komt je een positieve 'up beat sound' tegemoet, die de plaat blijft kenmerken. De composities van Van Itersen zijn in de jazztraditie geschreven, maar klinken verre van oubolig. Neem de indringende Vink-'groove' van het titelnummer, waardoor je niet stil kan blijven zitten. En wat is de Fender toch een heerlijk instrument, vooral als die zo wordt bespeeld als Boehlee dat doet. Zijn soli en unisono thema's met Van Itersen zijn van een kaliber dat we in Nederland zelden tegenkomen. In de VS zouden ze de term 'underrated' hiervoor gebruiken. De ritmetandem Vink/Van Geest blijft ronken en stompen en toch subtiel. Dat geeft de muziek een mooie gelaagdheid. 'Swarms' is kortom een mooi vervolg in de carrière van een van Nederlands beste jazzgitaristen.

Reinier van Bevervoorde

DEWA BUDJANA
Joged Kahyangan
MoonJune Records

Bezetting:

Dewa Budjana (g, g-synth, comp),
 Bob Mintzer (ts, ss, kl, bkl),
 Larry Goldings (o, p),
 Jimmy Johnson (bg),
 Peter Erskine (d)
 + Janis Siegel (voc).

**ERB/JACKSON/
 LONBERG-HOLM/REID**
Duope
Veto Records\Exchange

Bezetting:

Christoph Erb, Keefe Jackson (bkl),
 Fred Lonberg-Holm, Tomeka Reid (c).

ERB/ADASIEWICZ/ROEBKE
Yuria's Dream
Veto Records\Exchange

Bezetting:

Christoph Erb (ts, bkl),
 Jason Adasiewicz (vib),
 Jason Roebke (b).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Vorig jaar maakt de Indonesische gitarist Dewa Budjana zijn westerse debuut met 'Dawai In Paradise'. Voor de opvolger, 'Joged Kahyangan', dook hij in de VS de studio in met een sterrencast. Drummer Peter Erskine, die ook al op het vorige album speelde, legde hiervoor de contacten. Met al die Amerikanen in de gelederen (die de plaat overigens wel in één dag hielpen opnemen, zonder repetities vooraf) is 'Joged Kahyangan' (vertaald 'Dansende Hemel') een stuk minder Indonesisch getint. Eigenlijk alleen 'Guru mandala' zou nooit door een Amerikaan bedacht kunnen zijn. Verder bevat het album goed doortimmerde jazzrock, waarbij Budjana zich vooral een sterke melodieënsmid toont. Het titelnummer bijvoorbeeld, wordt door hemzelf op akoestische gitaar en Bob Mintzer op basklarinet naar een melodisch hoogtepunt van de plaat gespeeld. De twee momenten waarop de plaat op het randje van de smakeloosheid balanceert (of daar flink overheen gaat), zijn de nummers waarin Budjana's achtergrond in de mainstreampop zich wrekt. Het door Janis Siegel gezongen 'As you leave my nest' is wel erg zoet van tekst en melodie en de afsluiter, 'Borra's ballad', gaat nog een stapje verder richting kitsch. Als de gitarist zich op een volgend album weet in te houden en opnieuw zo'n sterke cast om zich heen weet te formeren, komt het vast allemaal goed.

Herman te Loo

Luister naar een track van de cd: <http://bit.ly/1ggHZD>

Het is inmiddels een aardige serie, de albums die de Zwitserse rietblazer Christoph Erb in Chicago maakt met het crème de la crème van de improvisatiescene aldaar. De bruine kartonnen hoesjes met de kunstzinnige vormgeving zijn even consequent als fraai, al laat de leesbaarheid soms wat te wensen over. Zo is het even zoeken voor je de titel 'Duope' hebt gevonden. De vier muzikanten op dit album vinden elkaar gelukkig wel snel. Naast Erb zelf zijn dat Keefe Jackson (net als de initiatiefnemer uitsluitend op basklarinet) en de cellisten Fred Lonberg-Holm en Tomeka Reid. De bijzondere sonoriteiten die door het instrumentarium ontstaan, spelen zich verrassend genoeg weinig in de onderste regionen af. In 'Snuro', het slotstuk, is dat optimaal te horen. Hoewel we veel typische vrije improvisatieklanken horen (plopjes, geruis, geschraap), is er ook ruimte voor weldadige klassieke klanken. Want het viertal is muzikaal breed geïnformeerd en opgeleid.

Dat brede muzikale spectrum treffen we ook in de triosessie met vibrafonist Jason Adasiewicz en bassist Jason Roebke die uitkomt onder de titel 'Yuria's Dream'. Op tenorsaxofon refereert Erb soms aan klassieke jazzsaxofonisten als Coleman Hawkins en Ben Webster, maar zijn lange kronkelende melodielijnen tillen deze invloed naar de 21ste eeuw. Adasiewicz is voor zijn doen bescheiden en rustig. Dat levert kamermuziek op waarbij iedere noot telt. Als Erb zijn basklarinet ter hand neemt, is de associatie met Eric Dolphy's klassieker 'Out To Lunch' onontkoombaar. De drie muzikanten nemen respectvol hun hoed af voor de grootmeester uit de jaren zestig, maar meer dan een herinnering aan het beroemde album is er hier niet. Erb, Adasiewicz en Roebke zijn op zoek naar nieuwe sonoriteiten en subtiliteiten en niet van plan om retrojazz te maken. Het levert intrigerende, eerlijke en wonderbaarlijk mooie muziek op.

Herman te Loo

Bekijk Jackson, Erb en Reid live: <http://bit.ly/MRw2LY>

THE CLAUDIA QUINTET**September****Cuneiform Records**(distributie: www.mandai.be)**Bezetting:**

Chris Speed (ts, kl), Red Wierenga (acc),
 Matt Moran (vib),
 Drew Gress, Chris Tordini (b),
 John Hollenbeck (d, perc, comp).

NEW ROTTERDAM JAZZ ORCHESTRA**1 Miljoen Uitwegen****Eigen Beheer****(dvd/cd)****Bezetting:**

Rob van der Wouw, Dirk Beets (tp),
 Morris Kliphuis (frh),
 Louk Boudensteijn (tb),
 Juliane Gralle (tu),
 Tini Thomsen (kl, bkl, bars),
 Miguel Boelens (ss, as, ts),
 Bart Wirtz (as ts, fl),
 Cyrille Oswald (ts, Didgeridoo, div. fl),
 Jeroen van Vliet (p, Fender Rhodes, Synth),
 Reinier Baas (g),
 Johan Plomp (b),
 Mark Schilders (d).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Na twee albums met gasten is de nieuwe plaat van The Claudia Quintet van drummer/componist John Hollenbeck er gewoon weer een van de standaardbezetting. Daarin is overigens accordeonist Ted Reichmann wel vervangen door Red Wierenga, die een goede indruk maakt. De titel van deze cd, 'September', slaat op de maand waarin Hollenbeck zich terugtrekt om nieuwe composities te schrijven. Uitgangspunt was ditmaal dat alle stukken door de bandleden gemakkelijk uit het hoofd gespeeld moesten kunnen worden. Door de gelaagdheid die de slagwerker in zijn stukken aanbrengt, is de muziek toch complexer dan je op basis van dat gegeven zou kunnen verwachten. Wel zijn de afzonderlijke lijnen makkelijker te volgen dan in het oudere werk van Hollenbeck. Wat blijft, zijn de aan 'minimal music' verwante ritmische ostinati die hypnotiserend werken en die soms worden uitgebouwd tot krachtige 'grooves'. De karakteristieke klankkleuren van The Claudia Quintet (en dan vooral de combinatie klarinet-accordeon-vibrafoon) zijn als immer fascinerend, al klinken ze ditmaal wat meer als pastel dan als expressief fel, zoals op vorige platen. Het boeiendste stuk, '1936, Me warn you', is opgebouwd rond een toespraak van Franklin D. Roosevelt uit dat jaar. Hollenbeck nam het ritmisch materiaal van de gesproken tekst als uitgangspunt voor de melodische lijnen en dat leidt tot een kronkelige en onvoorspelbare vorm.

Herman te Loo**Het Claudia Quintet live:** <http://bit.ly/1j90p2>

Het New Rotterdam Jazz Orkest heeft zich de afgelopen jaren vernieuwd én is nieuwe wegen ingeslagen. Het project '1 Miljoen Uitwegen' omvat een dvd/cd met muziek geënt op de scenario's van zeven korte, aaneengesloten films over een lifter. Je kunt ook zeggen dat ze gaan over allerlei situaties waarin het lot die lifter stort. Zijn belevenissen worden muzikaal begeleid door het Jazz Orkest. Voor elke film is een andere regisseur aangetrokken en een andere componist aan het werk gezet. De verhalen zijn redelijk absurd en dat maakt ze ondanks de trage ontwikkeling, humoristisch.

De muziek van de film staat van de eerste tot en met de laatste maat op de cd. Daardoor is deze ook zonder de 'afleidende' beelden te beluisteren. En dan blijkt dat de muziek ook zelfstandig de moeite waard is. Soms lijkt het wel of de solist te ruim de tijd krijgt om zijn solo uit te werken, of dat het deel wat lang duurt, maar dat komt dan door de lange scene in de film waar de muziek onder staat. Zo is de introductie door Jeroen van Vliet, bijna solo achter de piano, rijkelijk lang (tien minuten). Hij zorgt er wel voor dat je bij de les blijft.

Over het algemeen is de muziek rustig en bedachtzaam. 'Sirenes' van Marko Fondse, met bassist-leider Johan Plomp en trompettist Rob van der Wouw als de solisten, is traag meanderend. Geen wonder: in de film dansen die sirenes langzaam wentelend door het beeld. Het avontuur met de Belgische baron wordt door Plomp ook sterk in geluid gevat. Met de gebeurtenissen in de film in je achterhoofd, krijgt de muziek veel meer verbeeldingskracht. '1 Miljoen Uitwegen' is een project met lef. Het is sterke muziek die, zonder zich echt druk te maken over stijlen en richtingen, varieert van solomuziek tot stevig bigbandwerk.

Hessel Fluitman**Bekijk de promo van de cd :** <http://bit.ly/1dXq9CY>

REMBRANDT FRERICH'S TRIO
A Long Story Short
 Challenge Records

Bezetting:

Rembrandt Frerichs
 (p-forte, harmonium),
 Tony Overwater (b),
 Vinsent Planjer (d).

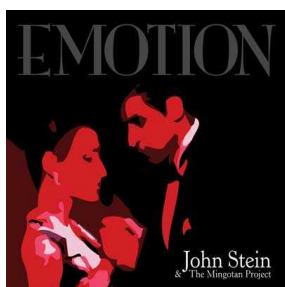
VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Bij zijn serie 'Who is afraid of red, yellow and blue I-IV' werd schilder Barnett Newman geconfronteerd met het dogma van 'de puristen en andere formalisten', die het gebruik van primaire kleuren gereduceerd hadden tot een didactisch idee. Newman wilde de kleuren expressief gebruiken en ze bevrijden van de hypotheek die erop lag. Waarom zouden we bang zijn voor rood, geel en blauw? Waar Mondriaan eerder zocht naar essenties hervond Newman de expressie door conventies te doorbreken. Luisterend naar 'A Long Story Short' dacht ik hieraan. Want Rembrandt Frerichs zoekt naar essenties door conventies te doorbreken. Door andere maatsoorten te gebruiken, door zich te laten inspireren door muziek en muzikale tradities uit bijvoorbeeld India, het Midden-Oosten en Noord-Afrika en door het bespelen van 'folklore'-instrumenten als het harmonium. 'A Long Story Short' is een adembenemend mooi caleidoscopisch vertelraam, opgebouwd uit minimalistische, geïmproviseerde, poëtische en filmische composities. Drummer Vinsent Planjer en contrabassist Tony Overwater (die eerder met Frerichs op 'Levantasy' (2010) het Kepera Trio vormden) zijn Frerichs' natuurlijke bondgenoten in dit avontuurlijk spel waartoe de composities uitnodigen. Hun spel is teder en intiem, maar ook provocatief en dynamisch. Bijzonder is ook Frerichs' gebruik van de forte piano, een voorloper van de moderne concertvleugel, waarin ongedempte klanken een fraai en helder uitwaaiend effect geven. Op 'A Long Story Short' laat Rembrandt Frerichs opnieuw horen waartoe zijn grenzeloze ambitie reikt: een schitterende serie korte verhalen die samen een groot panoramisch uitzicht vormen.

Frank Huser

Bekijk het trio live: <http://bit.ly/1fe4P10>

JOHN STEIN & MINGOTAN PROJECT
Emotion
 Whaling City Sound

Bezetting:

John Stein (g),
 Rebecca Kleinmann (fl),
 Evan Harlan (acc),
 John Lockwood (b),
 Matias Mingote German (d).

Op de cd 'Emotion' vermengt gitarist John Stein in samenspel met de in Spanje woonachtige, Argentijnse drummer Matias Mingote German tango en jazz. Dat gebeurt hier niet voor de eerste keer. Zo speelt bijvoorbeeld tenorist Ben van den Dungen al jaren in een tango-orkest. En wellicht kent u het Franse Go Tan Project. Denkt u nu niet dat Stein en German louter jazz in tweekwarts maat spelen. De ingehouden controle van de tango is duidelijk voelbaar in de muziek. Ook de 'sound' van de (jazz)accordeon geeft de muziek een tangosmaak. Al is hij geen Piazzolla, met zijn wat rauwe geluid geeft Evan Harlan een aangenaam rafeltje aan het totaalgeluid. John Stein heeft voor dit project ook zijn vaste bassist John Lockwood en fluitiste Rebecca Kleinmann meegenomen. De fluitiste ontlokt haar instrument een mooi warm geluid.

John Stein heeft een groot aantal composities voor 'Emotion' geleverd. Ook zijn onder meer de 'standards' 'I thought about you' en 'Have you met Miss Jones' opgenomen. 'I thought about you' heeft een vrij vol arrangement. 'Miss Jones' is strak en met een 'latin touch' neergezet. Meteen hierna wordt in Steins 'Ira's tango' weer de mooi dromerige sfeer van het eerder uitgevoerde 'Biei' opgepikt. Qua sfeer vergelijkbaar is Piazzolla's 'Oblivion', waarmee Stein en consorten de cd vol maken. Fluitiste en accordeonist glijden unisono door de partituur, begeleid door de overige drie. Het Mingotan Project is een aangenaam eigen stroompje in de brede delta van de jazz.

Hessel Fluitman

Beluister een stuk van de cd: <http://bit.ly/N6FCL8>

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

CATHERINE & WIND Duo Art: New Folks Act

Bezetting:

Philip Catherine (g),
Martin Wind (b).

De Belgische gitarist Philip Catherine speelt op zijn nieuwe cd 'Duo Art: New Folks' (vraagt u me niet het hoeveelste album het al is van deze inmiddels zeventiger), ouderwets lekker swingen-de gitaarmuziek. Dit doet hij in een duo met de Duitse bassist Martin Wind. Het zorgvuldig voorbereide samenspel klinkt alsof het ter plekke ontstaat. Dat komt door de grote spontaniteit. Martin Wind beweegt zich zowel in de klassieke muziek als in de jazz. Zijn techniek is onberispelijk. Dat het slagwerk ontbreekt, is geen enkel bezwaar. De beide musici vullen elkaar uitstekend aan en vangen elkaar ritmisch goed op.

De stukken zijn afwisselend. Vaak wordt er zangerig en intens geïmproviseerd in mid- of 'ballad'-tempo, dan weer komt er een rockend geluid tevoorschijn, zoals in Oscar Pettiford's 'Blues in the closet'. Daar speelt de bassist uiteraard de hoofdrol, terwijl Catherine op zijn gitaar als een popgitarist de bas begeleidt en vervolgens het thema unisono met de bassist neerzet.

Het gebonden spel van de gitarist doet lichtjes denken aan zijn muziek op de cd 'Guitar Groove'. Ook daarop komt zijn spel, zeker in het eerste 'groovende' deel, als vanzelfsprekend tevoorschijn. Een must voor de Catherine-fans deze cd en de moeite waard voor andere liefhebbers.

Hessel Fluitman

JOACHIM BADENHORST Forest // Mori Klein

Bezetting:

Joachim Badenhorst (kl, bkl).

De naam van klarinettist Joachim Badenhorst zingt steeds vaker rond. Neem bijvoorbeeld het trio van drummer Han Bennink, waarin Simon Toldam piano speelt en Badenhorst de blazerspartijen. Dat is niet mis, een drijfkracht als Bennink in je rug. Spelen met een dergelijke reus zorgt er natuurlijk voor dat je opvalt. Maar Badenhorst's soloverdiensten zijn misschien wel interessanter dan het Han Bennink Trio.

'Forest // Mori' is zijn tweede soloplaat. Hij broemt in de laagte, speelt passages waar de noten over elkaar heen buitelen en weet de rust goed te bewaren. Vooral dat laatste is pregnant. De muziek is zwanger van stilte. Badenhorst blaast ingetogen alsof de noten uit het niets omhoog reizen en even makkelijk weer verdwijnen. Dat is uitzonderlijk. Meestal nemen muzikanten een soloplaat op, omdat ze denken dat ze iets te vertellen hebben. Dat wat verteld moet worden wordt meestal geschreeuwd. Badenhorst lijkt niks te willen zeggen. Maar zegt daardoor heel veel.

De snelle passages doen bij vlagen denken aan het solowerk van saxofonist Colin Stetson. Maar het is uitgekleder, minder lyrisch en meer op het geluid gericht. Het draait Badenhorst niet om het uiterlijk vertoon. Dat hij een virtuoos muzikant is horen we wel. De variëteit die hij tentoonstelt op 'Forest // Mori' is vele malen boeiender dan sec tongbrekende trucs. De mogelijkheden van de klarinet en de verschillende klanken die hij aftast houden de sleur op afstand (die, om de vergelijking te voltooien, bij Stetson wel de kop op steekt en ervoor zorgt dat het om het even is welke plaat je van hem draait). Ook valt er bij Badenhorst nog wat humor te bespeuren. Na het laatste stuk en een paar minuten stilte klinkt er een fluitje. Dan zet Badenhorst een hilarische accordeonsolo in die volledig contrasteert met de voorgaande plaat. Hij laat je verbijsterd achter, je vraagt je af wat er nu eigenlijk geklonken heeft. En dan druk je nog een keer op 'play'.

Jan Nieuwenhuis

Een interview met Badenhorst: <http://bit.ly/1cmsqng>

JEFF BALLARD TRIO
Time's Tales
 Okeh (Sony)

Bezetting:

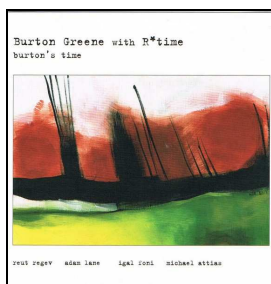
Miguel Zenon (as),
 Lionel Loueke (g),
 Jeff Ballard (d).

VERVOLG JAZZ OP DE PLAAT

Afrika. Het eerste waar je aan denkt bij de eerste tonen van deze cd. Dat is ook wel logisch als gitarist Lionel Loueke met een schreeuw en allerlei 'mouth percussion' het stuk begint. Zijn wiegje stond in 1973 in het West-Afrikaanse Benin. Maar Jeff Ballard vertolkt de hoofdrol op 'Time's Tales'. Hem kennen we van zijn jarenlange samenwerking met pianist Brad Mehldau. Ballard maakt ook deel uit van het trio Fly. Daarnaast werkte hij recentelijk met Anat en Avishai Cohen en Pat Metheny. In het Jeff Ballard Trio dus geen bas of toetsen. Dat maakt dat de drie mannen sterker op elkaar zijn aangewezen. Miguel Zenon en Lionel Loueke zijn prima instrumentalisten. En natuurlijk zorgt de leider ervoor dat de ritmemachine constant blijft draaien, maar wel in sterk uiteenlopende gedaanten. Vaak zijn Afrikaanse ritmes het fundament van de stukken. Hoewel het trio verantwoordelijk is voor zes van de tien stukken, klinkt er ook muziek van Bela Bartok en er is zelfs een standaard: 'The man I love' van Gershwin. Miguel Zenon neemt als eerste het thema van deze laatste voor zijn rekening. Later improviseert Loueke binnen het bijna tempoloze stuk. Die contradictie tussen Afrikaanse ritmes en deze zeer trage 'standard' typeren dit album. Ballard koos blijkbaar eerder voor diversiteit dan homogeniteit. Eigenlijk gaat de cd alle kanten uit. Op zich zijn de composities interessant maar de samenhang tussen de stukken is onduidelijk. Zo is het gitaargeweld in 'Hangin tree' van de rockband Queens Of The Stone Age niet van de lucht. Wat overeenkomt blijft is de veelzijdigheid van Jeff Ballard. Hij laat zien wat hij kan. In elke context. En dat is heel wat!

Peter J. Korten

BURTON GREENE WITH R*TIME
Burton's Time
 CIMP

Bezetting:

Reut Regev (tb),
 Burton Greene (p),
 Adam Lane (b),
 Igal Foni (d),
 + Michael Attias (as).

Hier speelt de groep 'Little Song':
<http://youtu.be/ReYLOUXF25w>

De Amsterdamse Amerikaan Burton Greene (76) blijft een ongrijpbaar muzikaal fenomeen. Op het moment dat je denkt dat hij zich definitief in een genre heeft vastgeklonken, is hij alweer ergens anders mee bezig. Zoals hij het zelf zegt in het hoesje van deze nieuwe cd: "Het kan me geen bal schelen wat er nou zogenaamd oud of nieuw is in de muziek, het maakt me alleen nog uit of ik het idee heb dat iets diep voelt, of tijdloos zou kunnen zijn." Wijze woorden van een rijpe pianist. Op 'Burton's Time' heeft hij zich omringd door de groep R*Time van de Israëlische tromboniste Reut Regev, met haar man Igal Foni op drums en bassist Adam Lane. Dat is een soepel trio dat zowel swingt als wringt en de composities van Greene (en zijn schrijfpartner Silke Rollig) speelt alsof ze nooit anders hebben gedaan. De muziek balanceert, zoals zo vaak bij Burton Greene, tussen structuur en vrijheid. Veel van de stukken dragen de categorisering 'freebop': composities met een bopgevoel, maar met veel vrijheid in de improvisatieruimte. 'Freebop the 4th', 'Freebop the 6th' en 'Free boparony' (met een stevige knipoog naar Slim Gaillard) smaken naar Monk en Herbie Nichols. Dat zijn stilistisch ook de aartsvaders van Greene's springerige, onmiddellijk herkenbare pianostijl. Elementen uit de joodse muziek, die Greene naar zijn hand zette met Klezmokum en Klezz-edge, komen ook terug in deze nieuwe stukken. De klaaglijke melodie van 'Lament for a dear friend' doet joods aan en de oneven maatsoorten in 'Different times' hebben het Balkangevoel dat zo kenmerkend is voor klezmer. Het vier- of vijftal (op de tweede helft doet saxofonist Michael Attias mee) heeft veel pret in de stukken van Greene en Rollig en meet het gevoel voor humor ook breed uit. Dat maakt van de cd een muzikaal feest.

Herman te Loo

JAZZ OP HET PODIUM

AVISHAI COHEN – TRIVENI

Bezetting:

Avishai Cohen (tp),
Reinier Elizarde Ruano (b),
Nasheet Waits (d).

Datum en plaats:

15 februari 2014,
Lantaren/Venster,
Rotterdam.

Dit Rotterdamse concert was het laatste van een korte tour in Nederland. Trompettist Avishai Cohen (Tel Aviv, 1970) speelt met zijn broer en zus als 'Three Cohens'. Daarnaast is hij lid van het 'SF Collective'. Maar dit concert kende een veel kleinere en intiemere bezetting. Cohen werd slechts begeleid door bas en drums. Het trio speelde muziek van twee eerdere cd's en van een in mei te verschijnen album.

Vooraan stond de ijzersterke, zelfbewuste, maar ook heel vriendelijke trompettist. Tussendoor vertelde hij enthousiast dat optreden het leukste deel van zijn werk is. "Wachten op vliegtuigen en trainen valt in het niet bij het spelen 's avonds! Fijn dat jullie hier zijn. Jullie hadden vanavond ook in de storm langs de waterkant kunnen wandelen..." Maar gelukkig waren we getuige van een concert dat op hoog niveau imponeerde. Op de ritmetandem was niets aan te merken. Het was een perfect geoliede machine. Bassist Elizarde Ruano had een diepe, lage toon en drummer Waits ging weergaloos tekeer. Toch bleven altijd zijn individuele slagen te onderscheiden, hoe snel het ook ging. Gedurende het hele optreden bleken de drie individuele leden virtuoos, maar als trio ontstond een cumulatief geluid. Avishai Cohen had een sensationele ideeënstroom die twee uur lang aanhield.

Van de negen stukken die het concert telde, was 'Pablo', verwijzend naar Picasso, het kortst. Het bevatte diverse ritmische lagen en veel humor! 'Safety land' was razendsnel, mede door Nasheet Waits. Toen bas en drums samen speelden, stond Cohen achter op het podium; roepend, springend en soms zacht meeblazend. De toegift was 'Nov 30th', een rustig, pretentieloos stuk met demper. Cohen zei erover: "Ik zet meestal de datum boven de compositie als ik hem schrijf. Dit keer werd het ook de titel." Na afloop hoorde ik de vertrekkende bezoekers zeggen: 'Fantastisch', 'Prachtig', 'Heel mooi'. Terecht.

Peter J. Korten

Avishai Cohen: 'Heel mooi'. (Foto: Joke Schot)

De weergaloze Nasheet Waits. (Foto: Joke Schot)

JEROEN ZIJLSTRA

Bezetting:

Jeroen Zijlstra (tp, toetsen, voc),
Jan Menu (ss, ts, bars),
Pieter Jan Cramer (p, toetsen, acc),
Edwin Wieringa (el.b, b),
Naut Ingenhousz (d).

Datum en plaats:

13 februari 2014,
Theater de Koornbeurs,
Franeke.

Zijlstra en band. (Foto: Bas Losekoot)

VERVOLG JAZZ OP HET PODIUM

Jeroen Zijlstra kent u misschien ook als tekstschrijver. In 2001 veroverde hij met 'Durgerdam slaapt' de Annie M.G. Schmidt-prijs. Als jazzmusicus wordt hij als trompettist en vooral zanger niet echt op waarde geschat. Ten onrechte vind ik. Natuurlijk, je kunt hem niet in de voorhoede zetten. Hij is geen ontwikkelaar van nieuwe jazz. Maar hij heeft zijn eigen kwaliteiten en staat zijn mannetje. Hij zingt en speelt flexibel (met) tekst en muziek.

Jeroen Zijlstra. (Persfoto: Bas Losekoot)

In Franeke stapte Zijlstra op zevenmijlslaarzen door eigen belevenissen heen. Zo verhaalde hij in een razendsnel gezongen lijstjeslied over de stripfiguren Kappie en Walrus uit zijn vroegste jeugd. Ook bezong hij zijn belevenissen met zijn Nederlandstalige freejazzgroep 'De Oorzaak' uit de jaren tachtig. Stukken die hij met uitbundig plezier over het voetlicht bracht. Als een meeuw die van hot naar her gaat om zijn voedsel op te pikken, zwierf Jeroen Zijlstra van jazz naar bonkende blues en naar een intiem liefdesliedje.

Omdat er vijf jazzmusici op het toneel stonden, kon er los en toch precies worden gespeeld. De vijf vonden elkaar altijd weer op het juiste moment. Toen saxofonist Jan Menu voor zijn solo op een gegeven moment wat meer tijd nam dan verwacht, zag je de anderen even glimlachen. Ze begeleidden hem echter gewoon nog acht maten en waren daarna paraat om het arrangement weer op te pakken en verder te gaan volgens die afspraken. Zo gebeurde het ook dat Menu op zijn baritonsax de intro van 'Fables of Faubus' van Charles Mingus inzette als begin van een woest lied over een tocht door slecht weer naar de visvelden op de Noordzee. Even werd dat motief opgepakt om dan weer verder te gaan met de song over de wilde baren. Prachtig. Een concert dat gedragen werd door jazzmusici en waarin ook diverse prachtige teksten klonken, met mooie beelden.

Hessel Fluitman

VERVOLG JAZZ OP HET PODIUM

RIK VAN DEN BERGH

Bezetting:

Rik van den Bergh (bars),
Bert van Erk (b),
Steve Altenberg (d).

Datum en plaats:

30 januari 2014,
Jazzcafé Alto,
Groningen.

Het Groningse Jazzcafé Alto grossiert in baritonsaxofonisten. Net Jan Menu gehad en nu Rik van den Bergh. Deze baritonsaxofonist klonk overigens heel anders: soms als ouderwetse swing, rui-kend naar Glenn Miller, en dan weer als iemand rechtstreeks uit de eerste generatie boppers, zoals Bud Powell. Die 'tweestrijd' vindt zijn oorsprong volgens Van den Bergh in twee steden: Breda, zijn geboorteplaats en Den Haag, waar hij aan het conservatorium studeerde. In Breda ont kwam je er volgens hem niet aan om ten minste één nummer van Fats Waller te spelen en in Den Haag was Charlie Parker verplichte kost. Dat de saxofonist geen enkele moeite had om beiden te combineren, liet hij in Alto duidelijk zien.

Rik van den Bergh schitterde vooral in nummers als 'In a sentimental mood', waarin de lage tonen mooi uitkwamen. Niet in de laatste plaats door de hoge droge 'snare-drum'-klappen van drummer Steve Altenberg. Altenberg was trouwens de hele avond in topvorm en hield een uitgekiende balans tussen bassist Van Erk en Van den Bergh. In een café mag gepraat worden. Dat werd tussendoor dan ook veel en vrolijk gedaan. En ook over jazz: met een amu-sante discussie over de opnames van Bud Powells 'Bud's Idea'. Tot slot werd het nummer 'I can't get started' – niet het eerste de beste baritonstuk- in een bijna altsaxuitvoering in een vloeiend latinritme gebracht: Van den Bergh en zijn begeleiders in top-vorm!

Bart Hollebrandse

Rik van den Bergh laveerde tussen swing en bop.
(Foto: Willem Schwertmann)

Steve Altenberg was in topvorm.
(Foto: Willem Schwertmann)

VERVOLG JAZZ OP HET PODIUM

BENJAMIN HERMAN KWARTET

Bezetting:

Benjamin Herman (as),
Miguel Rodriguez (p),
Ernst Glerum (b),
Joost Patocka (d).

Datum en plaats:

24 januari 2014,
De Oosterpoort,
Groningen.

Het Benjamin Herman Kwartet trad in de afgeladen zaal van De Oosterpoort strak in het pak aan. Dit was Herman in zijn 'serieuze' kwartet. Herman als 'jazz-educator'. Alle belangrijke punten uit de geschiedenis kwamen voorbij: 'The prophet' van Eric Dolphy en een sublieme 'uptempo' versie van Billie Holiday's 'End of a love affair'. Maar het mooiste was ongetwijfeld het moment waarop Herman uitgebreid vertelde over zijn voorliefde voor de Coen Brothers-film 'The Big Lebowski' en het mierzoete Henri Mancini-nummer 'A slow hot end' (ook bekend als 'Lujon') door de altist met een evenzo mierzoete solo werd gespeeld.

Gaandeweg werd Herman wat persoonlijker. Zijn eigen 'Rednose distrikt' was een schitterende ode aan Charlie Parker. De ode werd gevolgd door eigen nummers als 'Café solo' en 'Inhale-exhale'. En het geweldige 'Get me some whiskey and a ...'. ooit opgenomen met drummer Idris Muhammad en hammond-organist Larry Goldings. Het hoogtepunt van het persoonlijke gedeelte was ongetwijfeld een gevoelige uitvoering van 'I dreamt in the cities at night', wat voortkwam uit de samenwerking met mede-Kringgenoot Remco Campert (De Kring is een A'damse kunstenaarssociëteit, red.). Tot slot van het concert kon Herman het toch niet laten om in een New Cool Collective-stijl de zaal compleet op zijn kop te zetten met een gave uitvoering van Gershwins 'Summertime'. Wat vanzelfsprekend leidde tot een staande ovatie en een uitzinnig publiek.

Het was een schitterend concert dat vooral de veelzijdigheid en de diepgang van Neerlands meest interessante altist liet zien!

Bart Hollebrandse

V.l.n.r: Joost Patocka, Benjamin Herman, Ernst Glerum en Miguel Rodriguez. (Foto: Willem Schwertmann)

Miguel Rodriguez (links) en Benjamin Herman. (Foto: Willem Schwertmann)

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

NEW YORK CALLING

DE NIEUWE BEYONCÉ...

Je kan niet anders dan onder de indruk zijn van Esperanza Spalding. Justin Bieber-fans stonden perplex toen niet hun idool maar een of andere obscure jazzmuzikant er in 2011 vandoor ging met de Grammy for 'Best New Artist'. Een van de meest gedeelde opmerkingen op Twitter was : 'who is Eperanza Spalding anyway?!' Ze is de eerste jazzmuzikant die deze award heeft gekregen.

Nadat Obama bekende dat hij John Coltrane en Miles Davis op zijn Ipod had staan, was het een kwestie van tijd voordat hij Esperanza Spalding uitnodigde voor een optreden in het Witte Huis, waar hij 'An Evening of Jazz and Spoken Word' organiseerde. Op haar twintigste werd ze de jongste toevoeging aan de 'Berklee Faculty of Music' en ze werd nogmaals door Obama uitgenodigd om te spelen op de Nobelprijsceremonie.

Vlak voor kerst trad ze met haar 'Chamber Society'-groep op in de Village Vanguard. Dit concert stond al maanden in mijn agenda, want ik wilde Esperanza heel graag eens zien op een klein en intiem podium. Daarnaast is 'Chamber Society' mijn favoriete cd van haar, dus ik kon niet wachten.

De Village Vanguard zat bomvol en voor de gelegenheid had de club de entreprijs met vijf dollar omhoog geschroefd. Ze kwam op in een lange jurk met een doek om haar hoofd gewikkeld, zag er prachtig uit en vol zelfvertrouwen. Het uitbundige publiek of de historische Village Vanguard leek weinig bij haar los te maken. Een groot verschil met toen ik haar in Webster Hall zag; in een jaar tijd heeft ze duidelijk veel ervaring opgedaan. In de Vanguard speelde ze met een drummer, pianist, zangeres en strijkkwartet. Ze kwam zo charismatisch over dat ik er een beetje stil van werd, over X-factor gesproken...

'Knap hoe Esperanza Spalding haar muziek toegankelijk maakt zonder veel concessies te doen'

Ze praat, zingt of rapt de liedjes aan elkaar. Het publiek benadert ze op een beleurende toon, alsof ze een leraar is die ons een paar wijze levenslessen mee wil geven. Dit maakt het concert een tikje onpersoonlijk en het voelt ingestudeerd. Tegelijkertijd was ik diep onder de indruk van de manier waarop ze haar publiek entertaint. Ze plaatst de liedjes in een context en daardoor staan ze niet meer op zichzelf. Ze slaat bruggen tussen de onderwerpen en zo worden ook de moeilijker in het gehoor liggende stukken makkelijker te verteren. Ze zet een echte show neer en dat is iets dat ik niet vaak in de Village Vanguard heb gezien. Na dit optreden begrijp ik heel goed waarom Esperanza Spalding zo overtuigend is doorgebroken. Wellicht zijn er zelfs wat Justin Bieber-fans die moeten toegeven dat het wel indrukwekkend is wat ze doet. Je kunt niet om haar muzikaliteit heen en ze heeft de uitstraling van een popidool. Ik vind het knap dat ze haar muziek zo toegankelijk maakt zonder muzikaal al te veel concessies te doen. Ik hoop maar dat ze dat blijft volhouden en niet de roem en rijkdom achterna gaat, want in dat geval is ze over een paar jaar de nieuwe Beyoncé...

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds begin dit jaar treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 15 februari 2014

- 1 Pat Metheny Unity Band**
Kin (↔) (Nonesuch)
- 2 Nir Felder**
Age of Gold (Okeh)
- 3 Tord Gustavsen**
Extended Circle (ECM)
- 4 Benjamin Herman**
Live (Dox)
- 5 Omer Klein**
To the Unknown (Harmonia Mundi)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Martijn van Iterson**
Swarms (Eigen beheer)

Martijn van Iterson is terug met een frisse en sterke cd. Zie de recensie op pagina 6 van dit nummer.

- 2 Takuya Kuroda**
Rising Sun (Blue Note)

Nieuwe ster aan het Blue Note-firmament. Japanse trompettist die de 'Hargrove en zijn RH Factor'-sound een goed vervolg geeft.

- 3 Max.Bab**
Laws of Motion (EmBab Music)

Duitse band geleid door Max von Mosch op saxen. Benedikt Jahnel (van ECM-faam) verzorgt het toetsenwerk. Mooie en toch ritmisch uitdagende 'originals'.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

FESTIVALS MAART

Candy Dulfer speelt 29 maart in Bussum. (Foto: Rosaria Macri)

LEUVEN JAZZ

Diverse locaties, Leuven
19 tot en met 23 maart 2014

(http://issuu.com/rpend/docs/brochure_issuu/5?e=0/6486404)

Met onder anderen: Jef Neve, Teun Verbruggen, Richard Galliano, Robert Glasper Experiment en Kim in the Middle.

JAZZ MAASTRICHT FESTIVAL

Theater aan het Vrijthof, Bonbonnière Theater, Maastricht
22, 23 maart 2014

(<http://www.jazzmaastricht.com/nl/festival/wie-submenu/>)

Met onder anderen: Avishai Cohen, Eric Vloeimans-Tuur Florizoone-Jörg Brinkmann, Craig Taborn en The Bad Plus.

NORWEGIAN RECORDS MUSIC FESTIVAL

Roodkapje, Rotterdam
28 maart 2014

(<http://norwegianismrecords.wordpress.com/>)

Met onder anderen: The Ames Room, Colin Webster en Donné Et Desirée.

SEA BOTTOM JAZZFESTIVAL

Agora, Lelystad
28, 29 maart 2014

(<http://www.seabottom-jazzfestival.nl/web/>)

Met onder anderen: Saxophonation, Gare du Nord, Ruben Hoeke Band, Barrelhouse, Tim Wes en Frits Landesbergen.

JAZZTIVAL

Filmhuis, Alkmaar
28, 29, 30 maart 2014

(<http://www.jazztival.nl/>)

GOOIS JAZZ FESTIVAL

Spant!, Bussum
29 maart 2014

(<http://www.gooisjazzfestival.nl/>)

Met onder anderen: Bart Lust, Peter Beets, Josee Koning, Eric Vloeimans, Oosterdok 4, **Candy Dulfer** en Teus Nobel.

Meer jazzfestivals vindt u op:

<http://jazzfests.net/countries/?country=nl> (Nederland)

<http://jazzfests.net/countries/?country=be> (België)

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

MISHA MENGELBERG QUARTET

Four In One

Bezetting:

Dave Douglas (tp), Misha Mengelberg (p), Brad Jones (b), Han Bennink (d).

Door 'Misha enzovoorts', de documentaire van Cherry Duyns, staat Misha Mengelberg weer even volop in de belangstelling. Rond de eeuwwisseling was Mengelberg nog volop leidend en verrassend. Zijn cd 'Four In One' uit september 2000 mag met recht het predicaat 'goud' krijgen. Het album is eigenlijk het sluitstuk van drie 'Bebopjes', zoals de pianist de desbetreffende albums enigszins spottend betitelde. Deel een van het drieluik is 'Who's Bridge' en deel twee 'No Idea'.

Het bebopidoom mag dan het uitgangspunt geweest zijn van het album, maar de eigenzinnigheid van de musici maakt dat de muziek steeds een eigen particuliere weg gaat. Elk stuk heeft zijn eigen strakke spanningsboog, die telkens weer zorgt voor pure schoonheid. Het begint al met 'Hypochristmutreefuzz', dat Mengelberg in 1964 schreef voor saxofonist Eric Dolphy. Omdat in het thema geen rust zat, schreef Dolphy, om niet in ademnood te komen, er zelf een in. Trompettist Dave Douglas neemt het thema zo snel (maar beheerst), dat hij 't volgens mij wel in één adem uitspeelt. Een intro dat op zijn Engels 'stunning' mag heten en de toon zet voor de rest. De volgende drie stukken worden een beetje pesterig moeizaam gespeeld. Typisch voor de componist Mengelberg. Dan volgen drie Monk-composities. In zijn opmaat van het titelnummer lijkt het alsof Mengelberg maar wat doet met zijn razende vingertjes. Dat hij feilloos uitkomt bij 'Four in one' en de trompettist meesterlijk inleidt, klinkt achteraf als volkomen vanzelfsprekend. In 'Kwela p'kwana', een stuk met een Zuid-Afrikaans ritme, stijgen de vier qua spanning boven de rest uit. Ik beschouw de cd's 'Four In One' en 'Who's Bridge' (1994) als een sublieme tweeling. Op laatstgenoemd album worden door een trio alleen eigen composities van Mengelberg gespeeld. Han Bennink ontbreekt daar.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

VARIA

Ernst Glerum is docent tijdens de Jazz Boost. (Foto: Joke Schot)

JAZZ BOOST

Ameland

23, 24, 25, 26 mei 2014

Tijdens de Jazz Boost op Ameland kunnen individuele musici en bands gedurende enkele dagen onder leiding van ervaren jazzmusici 'hun muzikale mogelijkheden verkennen'. Die musici zijn Francien van Tuinen (voc), Martijn van Iterson (g), Jasper Blom (ts), **Ernst Glerum** (b) en Joost Patocka (d). De vijf docenten helpen de deelnemers intensief verder te komen op hun instrument en te oefenen in het samenspel. Deelnemers moeten een redelijke tot goede instrumentbeheersing hebben. Per instrument doen maximaal acht mensen mee. Meer informatie is te vinden op <http://jazz-boost.nl>.

Kim in the Middle

Onze medewerker Arne Van Coillie maakte als pianist van Kim in the Middle recentelijk een album met zangeres Kim Versteynen. Bekijk hier de 'making of'-video: <http://bit.ly/1gB1wBm>

IN DE KLEEDKAMER

Fotoserie van Joke Schot

Trompettist **Avishai Cohen** op 15 februari in de kleedkamer van LantarenVenster in Rotterdam.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 17 februari 2014

- 1 **Harold Mabern**
Right On Time (Smoke Sessions)
- 2 **George Cables**
Icons and Influences (HighNote)
- 3 **Cory Weeds**
Let's Go (Cellar Live)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZ-FLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

• **la77 JazzFlits**

JAZZFLITS is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZ-FLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

INGEZONDEN

ROBERT WYATT '68

In Jazzflits 212 wijdde Herman te Loo een bespreking aan de cd '68' van Robert Wyatt. Lezer Paul Lemmens meent dat er wat fouten en onvolkomenheden in het stuk zaten.

"In het huis (dat de band na afloop van een toer in Californië had gehuurd; red) was geen studio. Wyatt nam op in de T.T.G. Studios, Hollywood en The Record Plant, New York (oktober – november 1968). Het tweede deel van 'Moon in June' werd medio 1969 in Engeland op de band gezet. Het eerste deel van dat stuk werd opgenomen in een studio waar Jimi Hendrix tijd had ingepland. In de resturen mocht Wyatt opnemen. Het was dan ook geen toeval dat Hendrix daar kwam binnenlopen; hij was daar aan het werk. In Engeland nam Wyatt op met Soft Machine (toen nog als trio);

De opnames raakten niet zoek, immers het grootste deel is al eerder uitgebracht op cd's;

'Slow walkin talk' stond al op 'Canterburied Sounds, vol 3', uitgebracht door Voiceprint in 1998 (en ook op de boxset (deel 1-4) daarvan in 2012);

'Moon in June' stond ook al (compleet!!) op 'Backwards', een cd van Soft Machine uitgebracht door Cuneiform in 2010;

Blijft over: 'Chelsa' en 'Rivmic Melodies', met name het tweede nummer is de kers op de bekende zachte taart.

Wat Cuneiform doet is de vier opnames uit de periode voor het eerst bij elkaar zetten op één cd en daar met wat ophef melding over maken. Kennelijk in de hoop dat het zogenoemde grote publiek (dat overigens niet bestaat) daar iets mee doet. Van mij mag dat ook, want ik ben een groot voorstander van Soft Machine's muziek en probeer dat dan ook uit te dragen!"

Paul Lemmens

<http://www.noisette.nl/discs/ROBERTWYATT68.htm>

Naschrift Herman te Loo

Ik weet nu hoe minister Plasterk zich voelt. Iets te makkelijk uitgaan van summiere informatie en niet verder gekeken dan mijn neus lang was. Omdat ik de cd als download zonder al te veel informatie kreeg, moest ik dus het boekje missen waarin de opnamegegevens stonden vermeld. Fijn deze aanvulling, want het plaatst deze 'nieuwe' cd wel in een andere daglicht. Dat neemt natuurlijk niet weg dat die vocale improvisatie in 'Rivmic melodies' het hele album al de moeite waard maakt. En ik ben het zeker met Paul Lemmens eens dat je niet genoeg aandacht kunt besteden aan de muziek van Soft Machine en omstreken.

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

OVERLEDEN

Alice Babs, 11 februari 2014 (90)

Zweedse zangeres. Babs had in Zweden vanaf haar vijftiende in 1939 al menige plaat gemaakt, tot ze in mei 1949 in wijdere kring bekend werd door haar optreden met het voor de gelegenheid samengestelde Parisorkest in Parijs. Nog weer tien jaar later steeg haar populariteit door de Swe-Danes (met violist Svend Asmussen en gitarist Ulrik Neumann). In de jaren zestig werkte ze met Duke Ellington. Woonde daarna in Spanje en gaf in 2004 haar laatste concert in Göteborg.

(jjm)